

CULTURĂ

CU INIMA LA PĂDURE

Francisc SCHNEIDER

Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” Arad

Facultatea de Medicină

Abstract

„My heart in the woods” is the story of a medical treatment in a hospital situated closer to a forest. This was the time for memories of places and people. Living in a bed for recovery, gives the opportunity for thoughts and judgment in hypocritical spirit on predecessors, contemporaries and successors.

Nu m-am gândit niciodată că aş avea probleme cu inima. Dar la un moment dat, pe neaşteptate, timpul şi vremurile, oboseala şi dispneea m-au determinat să mă supun unui „sumar” examen, în pauza programului avut la Arad. Colegul Sorin Suciu, văzând ECG-ul, m-a obligat la nemişcare, timp în care a alertat pe colegile Corina Zorilă şi Liana Moş. Niciodată nu am rezistat feminităţii, dar când aceste fiinţe angelice au abordat o poziţie imperativ - marțială, cu un verdict clar, internare de urgenţă la Szeged, Timișoara sau Cluj, am cerut să văd şi eu electrocardiograma.

- Sunt un om norocos! - am exclamat, reamintindu-mi cazuri similare întâlnite în cei peste douăzeci şi cinci de ani petrecuţi la Spitalul Judeţean din Timișoara. Am colaborat cu şcoala de cardiologie a regretatului profesor Ştefan Gavrilă, cu unitatea coronariană condusă exemplar, așa că m-am decis: Timișoara, profesorul Constantin Luca.

După confirmarea telefonică, targa pe care stăteam întins, a fost transbordată într-o hodorogită „salvare” prevăzută cu trusă de urgenţă cardiologică. Alături de mine veghea, suportând cu stoicism trepidațiile şi hopurile – conferențiară Corina Zorilă, până ce în fine, am ajuns la „Pădurea Verde” la Institutul de Boli Cardiovasculare Timișoara.

Prin ochiul minții am revăzut în câteva clipe o perioadă ce depăşea jumătate de secol. Locul unde este amplasat Spitalul, în vecinătatea pădurii era, pe vremea copilăriei mele talciocul din cartierul „Fabric”. Pe acest loc s-a construit acum aproape două decenii Clinica de Chirurgie Toraco-pulmonară, prin demersurile şi contribuția efectivă a doctorului David Hudîţeanu, denumită din 1990 Clinica de Chirurgie Toraco-cardiacă. În final, clinica redevenită toraco-pulmonară a fost evacuată, printr-o hotărâre politică-administrativă, în locația Spitalului Epidemic. Decepția şi discuțiile stresante cu oficialitățile s-au soldat cu moartea, în floarea vârstei, a lui David Hudîţeanu. Sacrificiul şi moartea lui reprezintă reluarea după secole, întrupat într-o singură persoană, a ceea ce a fost cuplul Meşterul Manole – Ana. Sacrificiul lui a făcut posibilă oficializarea Centrului de Cardiologie în al cincilea an după „Revoluție” şi a ceea ce este azi.

Filmul s-a întrerupt. Am deschis ochii revăzând un vechi prieten care numai prin părul alb a marcat anii de când nu ne mai văzusem. Aceeaşi unitate exemplară, dar cu o tehnicitate ce a ținut pasul cu începutul secolului douăzeci şi unu.

Evaluarea colegului Luca, confruntarea ecocardiografică ale Adinei Ionac şi coronarografică a lui Cristian Dină – multitudinea de parametrii măsuțați şi calculați au condus la un diagnostic absolut exact şi la recomandarea privind intervenția chirurgicală.

În după amiaza zilei următoare am şi primit vizita echipei chirurgicale. Am discutat îndelung cu profesorul Günter Laufer din Viena care a venit împreună cu conferențiarul Marian Gaşpar, Horea Feier şi Mircea Crîsnic, protagoniștii care urmau să îmbine știința cu arta chirurgicală. Mă supun lor fără teamă căci am încredere deplină în ei.

Am cunoscut bine cardiologia timișoreană, începând cu fondatorul ei Henry Anbert, continuând cu cel care i-a dat strălucire Ștefan Gavrilăscu și alți antemergători: Luca Stanciu, Caius Streian, Radu Cristodorescu, Constantin Luca căci istoria contemporană nu este făurită de epigoni ci de giganții de odinioară care saltă pe umerii lor pe cei de azi.

Mi-a făcut plăcere să întâlnesc pe coridoarele spitalului medici despre care știu că sunt demni urmași ai giganților: Sorin Pescariu, Lucian Petrescu, Petru Deutsch, Glad Streian, Gabriel Dumitrasciuc – ca să amintesc doar pe cei care-i cunosc.

Gândurile mă năpădesc tumultos, fără anxietate, cu încredere și optimism, întărit de vizitele pe care le primesc – familia – Felicia, Maria și Ionică; prietenii, colegii, colaboratorii – Aurel, Dana și Dona, Petru și Simona, Teodora, Iosif, Lorin și câți alții la care se adaugă telefoanele de pretutindeni cât și permanența asistentelor, surorilor și infirmierelor.

Așa că am avut parte, pe neobservate, de pregătirea preoperatorie. Am trecut de operație pe neștiute și m-am trezit la realitate ca după un somn odihnitor cu imagini retrospective și idei perspective.

Mi-am revăzut genealogia familială, străbunii, părinții, rudele, apoi am reconstituit genealogia hipocratică.

Străbunul meu hipocratic, fără doar și poate, este Pavel Vasici – Ungureanu, timișoreanul care a scris „Antropologia” inspirat de profesorul de fiziologie Sigismund Schordan.

Părinții mei hipocratici sunt bine cunoscuți de contemporani: Marin Popescu și Ion Cotaescu. Dar bunicii mei? Ioan Athanasiu – maestrul lui Marin Popescu și Francisc Rainer al lui Ion Cotaescu. Ca atare unchii mei hipocratici sunt Ion Nițescu, Vasile Rășcanu, cât și Daniel Danielopolu, Ilie Georgescu și Grigore Benetato, verii mei sunt Ioan Baci, Petru Groza, Gheorghe Arsenescu, Ioan Haulică, Petru Derevenco, Barbu Cuparenco, Andrei Mârza. Dar am și frați sau frați de cruce hipocratici: Valeriu Neșțianu, Liviu Grosu, Dimitrie Brănișteanu, Gheorghe Badiu, Marius Sabău, Ion Anghel, Romică Șovrea.

Deși am destui, nu mă laud cu frați vitregi și nelegitimi.

În ceea ce privește copiii hipocratici, multitudinea lor este ilustrată de cele aproape cinci decenii de activitate reproductivă. Dar despre nepoți – filiali și hipocratici ....

Mă opresc aici ca să nu par lăudăros!

THE ARTIST'S BODY: MANIFESTATIONS OF THE ARTIST'S PRESENCE FROM ACTION PAINTING TO PERFORMANCE *(prezența corporală a artistului în arta contemporană)*

Ileana Lucia SELEJAN

International University Bremen, Germania

Rezumat

Prezența artistului este un concept foarte interesant de urmărit în arta contemporană. Pornind de la semnele din culoare care urmăresc mișcările lui Jackson Pollock, corpul artistului continuă să se exprime fizic, din dorința de a crea o punte prezentă și directă între opera de artă și public. Am ales în principal exemplul artistei Marina Abramovic pentru a prezenta câteva dintre ideile acestui „gen” artistic, explorate de către acțiunile ei în profunzime. Acest eseu încearcă o scurtă incursiune în lumea „performance” din dorința de a explica și explora posibilitățile de exprimare pe care le oferă.

In a more traditional sense, art is seen as being something that is created, which means that there has to be some sort of intervention from the exterior so that it comes into existence. The